

صبح ایران

به انگیزه اعزام زائران بیت‌الله‌الحرام، روایتی متفاوت از این سفر را مرور کردیم

زیر سایه نخلستان مدینه

« صفحه ۱۱ »

سفر جهانی ریاضی

در گفت‌وگو با دکتر زهرا گویا، ریاضیدان و استاد دانشگاه شهید بهشتی از تأثیرات جهانی مریم میرزاخانی در حوزه علم پرسیدیم

« ۸۱ »

قاب فاخر سیمای در مدرسه میرزا جعفر

رئیس مرکز ارتباطات و رسانه آستان قدس رضوی از تولید یک برنامه نخبگانی می‌گوید

« ۷۱ »

ستاره‌های پژواک در آسمان رادیو

جشنواره پژواک به ایستگاه پایانی نزدیک می‌شود

« ۶۱ »

🗨 گفت‌وگو

گفت‌وگو با محمد خیراندیش در حاشیه اختتامیه جشنواره بین‌المللی فیلم ۱۰۰

حضور جسورانه فیلمسازان جوان

شد، من عضو هیأت انتخاب آثار بودم، نه داور. با این پیش‌زمینه، به‌نظرم می‌رسد که سطح آثار امسال نسبت به آن دوره اندکی پایین آمده است. البته همان‌طور که اشاره کردم در کنار آثار متوسط، چند اثر شاخص و بسیار خوب نیز وجود داشت که سطح کیفی بالایی را به‌نمایش گذاشتند.

🗨 **اتفاق نظر داوران؛ ویژگی متمایز این دوره**

خیراندیش در توضیح شاخص‌های مورد نظر خود برای ارزیابی آثار جشنواره اظهار داشت: برای من محتوا، شامل ایده، پرداخت و آنچه که می‌توان به‌عنوان «حرف پشت کار» از آن یاد کرد، در یک سبد قرار داشت و اجرا، شامل کارگردانی و فیلمبرداری و در مورد آثار انیمیشن، انیمیت و ترکیب‌بندی بصری

و دیگر عناصر زیبایی‌شناسی در سبدهای دیگر جا می‌گرفت. این دو بخش را در کنار هم سنجیدم و جمع‌بندی نهایی را بر این اساس انجام دادم. خیراندیش یکی از ویژگی‌های قابل توجه این دوره از داوری را اتفاق نظر میان اعضای هیأت داوران دانست و گفت: در این دوره درباره بسیاری از آثار نوعی توافق ضمنی وجود داشت. نکته مهم این بود که پیش از آن‌که داوران در جلسات مشترک حضور یابند، به‌صورت مستقل به آثار نمره داده بودند و در نهایت مشخص شد تعدادی از آثار نسبت به بقیه فاصله محسوسی

چراکه افراد زیادی در این رویداد مطرح شده‌اند. چه آنان که نامزد دریافت جایزه شدند و چه آنان که جایزه نهایی را کسب کردند؛ به‌ویژه آن‌که سطح آثار نامزد شده، تفاوت چندانی با آثار برگزیده نداشت و گاه تنها اختلاف سلیقه داوران در انتخاب نهایی مؤثر بود. وی خاطرنشان کرد: کسانی که در این جشنواره مطرح شده‌اند، می‌توانند توانایی و ظرفیت لازم را در خود ببینند و در بخش‌های بلندتر و حرفه‌ای‌تر سینما نیز حضور پیدا کنند؛ همان‌گونه که در سال‌های گذشته نیز این مسیر را شاهد بودیم.

🗨 **هنوز تا نقطه مطلوب فاصله داریم**

خیراندیش در ارزیابی خود از کیفیت آثار ارائه‌شده در جشنواره امسال تصریح کرد: با توجه به این‌که در دوره قبلی نیز حضور داشتم احساس می‌کنم امسال تاحدی کیفیت آثار ضعیف‌تر از دوره گذشته بود. البته برخی آثار بودند که کیفیت قابل توجهی داشتند و توانسته بودند خود را از سایرین متمایز کنند اما اگر بخواهم به‌صورت میانگین قضاوت کنم، سطح آثار نسبت به دوره پیشین افت داشته. وی افزود: این افت صرفاً مربوط به کارگردانی نیست بلکه موضوع، محتوا و اجرا نیز در این ارزیابی دخیلند. درواقع همه این عناصر در کنار هم یک مجموعه را شکل می‌دهند و از این منظر می‌توان گفت در مجموع، سطح آثار جای پیشرفت دارد. این کارگردان و نویسنده در ادامه با اشاره به سابقه خود در جشنواره عنوان کرد: در دوره پیشین که به‌صورت دوسالانه برگزار

عضو هیأت داوران چهاردهمین جشنواره فیلم ۱۰۰ در گفت‌وگو با جام جم گفت: فیلم‌بدی که امروز ساخت آن آغاز شود از فیلم خوبی که فردا قرار است ساخته شود جلوتر است. در روزهایی

که نسیم اردیبهشتی تهران عطر شکوفه‌های فرهنگ و هنر را در فضای پردیس سینمایی ملت می‌پراکند، چهاردهمین جشنواره بین‌المللی فیلم ۱۰۰ به‌سان مجالی باشکوه برای تبلور نبوغ جوانان این سرزمین برگزار شد. این جشنواره که در بازه‌ای سه‌روزه میزبان صدها اثر از سراسر کشور بود، در روز نوزدهم اردیبهشت‌ماه هم‌زمان با میلاد خجسته علی بن موسی‌الرضا(ع) با مراسمی پرشور به کار خود پایان داد. در حاشیه اختتامیه این رویداد، محمد خیراندیش، طراح کاراکتر، انیماتور، نویسنده و کارگردان به ارزیابی خود از ماهیت جشنواره و تأثیر آن بر تربیت‌بوم سینمای ایران پرداخت.

هدی سادات
هنر
گروه فرهنگ و هنر

🗨 **جشنواره فیلم ۱۰۰؛ فرصتی برای جسارت آغاز**

محمد خیراندیش در ارزیابی خود از جشنواره بین‌المللی فیلم ۱۰۰ اظهار داشت: با توجه به فرمت این جشنواره که فیلم‌هایی با حداکثر زمان ۱۰۰ ثانیه را دربرمی‌گیرد، به‌نظر من این قالب جرأت آغاز را به جوانان می‌بخشد و این ویژگی بسیار ارزشمند است. البته مقصودم آن نیست که این جشنواره صرفاً برای تازه‌کارهاست اما به‌طور حتم به کسانی که در اندیشه ورود به عرصه فیلمسازی هستند، این انگیزه و جسارت را می‌دهد که قدم اول را بردارند. وی افزود: این ویژگی یکی از امتیازات برجسته جشنواره فیلم ۱۰۰ است که آن را به رویدادی تازه‌نفس و پویا بدل کرده. به همین دلیل، به تمامی علاقه‌مندان فیلمسازی در هر قالبی - اعم از مستند، داستانی یا انیمیشن - توصیه می‌کنم مسیر خود را از جشنواره فیلم ۱۰۰ آغاز کنند. خیراندیش در ادامه تصریح کرد: از دیگر نکات قابل توجه درباره این جشنواره، خروجی‌های مطلوب آن در سال‌های گذشته است

🗨 **دوشنبه‌نوشته‌ها**

سینما - کتاب مغفول و معزول!!

فضای شهر به‌یمن برپایی نمایشگاه بین‌المللی کتاب، آکنده از بوی کاغذ و مرکب شده و حال و هوای کتاب و کتابخوانی بسیاری از شهروندان را به‌خود معطوف کرده است. اگرچه آمار نشر و کتابخوانی کشورمان چندان ارضی‌کننده نیست ولی در ایام نمایشگاه فروش کتاب‌ها خوب می‌شود و اهالی فرهنگ و نشر روزهای متفاوتی را پشت سر می‌گذارند اما برای ما اهالی سینما توجه به کتاب از دریچه‌ای دیگر تجلی می‌یابد و آن هم مقوله‌ای تحت عنوان اقتباس است. متأسفانه در این زمینه اوضاع از آمار نشر و انتشار و کتابخوانی به‌مراتب بدتر است. یعنی تولید فیلم‌های اقتباسی نزدیک به صفر است. درحالی فیلمسازان ما با کتاب کمتر الفت دارند و برای این‌که به‌سمت برداشت از ادبیات و رمان‌های مطرح قدم پیش بگذارند، لنگ می‌زنند که می‌دانیم سینمای غالب جهان هیچ‌گاه از آثار برجسته ادبی غافل نبوده‌اند. نکته قابل توجه این است که ما دارای سینما هستیم، یعنی از نظر تولید و کمیت اثر، با ساخت نزدیک ۱۰۰ فیلم بلند داستانی، جزو کشورهای صاحب صنعت سینما شناخته می‌شویم. آن‌وقت سالانه یک‌دهم این امر به فیلم‌های اقتباسی اختصاص نمی‌یابد. با تأمل در فهرست فیلم‌های ماندگار تاریخ سینمای جهان و فیلمسازان مشهور به این نتیجه می‌رسیم که دست‌نهایی این جایگاه را عامل اقتباس دارد. مثلاً در هالیوود، اعم از کارگردان‌های آمریکایی تا مهاجران به این کشور، آنهایی دارای مقام برتری هستند که کارنامه پربازتری از فیلم‌های اقتباسی دارند. کلاسیک‌هایی مانند جان فورد، هارولد هاکس، آلفرد هیچکاک و... تا جدیدترها و مدرن‌ها یا فیلمسازان دیگر کشورهای دارای سینما، از جمله ژاپن، فرانسه، ایتالیا و... معمولاً از ناحیه ارتباط مداوم‌شان با کتاب و ساخت فیلم‌های متعدد از روی کتاب‌ها زبانه داخل و خارج شده‌اند. این رویکرد چنان بازار گرمی دارد که بعضاً از روی برخی آثار نویسندگان مشهور تا ۱۰ نسخه توسط کارگردان‌های مختلفی هم ساخته شده است. مثل رمان‌های ویکتور هوگو، چارلز دیکنز، جورج اورول و برخی نویسندگان دیگر روسی و فرانسوی و... رابطه ادبیات و سینما فرصتی برای هر دو عرصه است تا از ظرفیت هم بهره‌برند. سینما در محتوا از کتاب ارزش می‌گیرد و با حال و هوای تازه‌ای عرض اندام می‌کند و کتاب با سینما، حیات دوباره می‌یابد و دامنه مخاطبانش گسترده‌تر می‌شود. بنابراین ارتباط دائمی و مستمر میان اهالی نشر و فیلمسازان، از جنبه‌های مختلفی ثمربخش و ارزشمند است که نقطه تلاقی این رابطه را عمق یافتن سینما و ماندگاری آن تشکیل می‌دهد. تاریخ سینمای ایران نشان می‌دهد که هر وقت سینما به ادبیات روی خوش نشان داده، خروجی منتهی به رونق و تحول و استقبال بوده است. در عین این‌که فیلمسازانی دارای اسم و رسم جدی شده‌اند که همانا مشهور به ارتباط با کتابند، من جمله مرحوم داریوش مهرجویی (با بیشترین اثر اقتباسی) ناصر تقوایی، مسعود کیمیایی، امیر نادری و بعدتر بهروز افخمی، مرحوم کیومرث پوراحمد، فرزاد مؤتمن و... کارگردان‌هایی هستند که در نمای بیرونی خود نیز شهره به ارتباط با کتاب بوده و هستند. البته گرایش به اقتباس در سینمای دفاع مقدس، نه مطلوب اما بهتر از دیگر گونه‌هاست چرا که در اینجا، حمایت‌های ارگانی وجود دارد. مثلاً در همین دو سال گذشته بیشتر از ۱۰ عنوان از فیلم‌های قابل قبول در گرایش دفاع مقدس، اقتباس از دستمایه‌های مرتبط با جنگ بوده است؛ وضعیتی که تا حدودی رونق دهه ۶۰ را تداعی می‌کند. با این حال هنوز بسیاری از موضوعات مختلف از خبری گرفته تا داستانی و پژوهشی در این زمینه وجود دارد که در صورت اهتمام قوی‌تر نهادهای فیلمسازان، بحران و کمبود ایده، سوز و داستان‌های بکرو تازه در سینما برطرف می‌شود. خلاصه این‌که وقتی همه بر کمبود فیلم‌نامه خوب تأکید دارند و اصلی‌ترین دلیل تنزل سینما را سناریو معرفی می‌کنند، تنها راه برون‌رفت از این ضعف مفرط، گرایش به اقتباس از دستمایه‌های ادبی و تاریخ شفاهی است.

مهدی سادات
منتقد سینما